

Napels - Nieuwpoorttheater / Corneel Maria Ryckeboer

die; de begroting voor 1999 voorziet opnieuw 9.000.000 fr. in totaal, maar het is nog niet geweten hoe die zal verdeeld worden tussen de gegadigden. Voor alle duidelijkheid: centra als deSingel, Beursschouwburg en Bronks worden eveneens nominatim – en dus buiten het podiumkunstendecreet – betoelaagd.

Infrastructuur

Om als kunstencentrum erkend te worden moet men 'ten minste één eigen of coproductie met minimum vijf voorstellingen gerealiseerd hebben op het vlak van de Nederlandstalige dramatische kunst, dans of muziektheater of op het vlak van multidisciplinaire kunstuitingen met Nederlandstalige dramatische kunst, dans of muziektheater als hoofdbestanddeel'. De productiecriteriën waaraan een kunstencentrum moet voldoen om gesubsidieerd te worden zijn vager. Per seizoen moet men 'een aantal producties/manifestaties realiseren die een vernieuwende impact kunnen hebben in de diverse kunstuitingen' en in de loop van de subsidieperiode (4 jaar) moet men 'minimaal één opdracht geven aan een Nederlandstalig toneelauteur, librettist, componist of choreograaf'. Een kunstencentrum moet ook gemiddeld honderd voorstellingen of manifestaties per seizoen presenteren.

Stef Ampe: 'Het decreet legt de kunstencentra een dubbele functie op – productie en presentatie – en stelt daarbij dat een kunstencentrum over een infrastructuur moet be-

schikken, maar voor dat laatste zijn er geen middelen voorzien. Integendeel, we mogen niet uit onze werkingsmiddelen putten om onze infrastructuur te betalen. Het is een kolossaal probleem, dat zich hoofdzakelijk stelt voor de kunstencentra. We hebben samen met een aantal collega's de problematiek aangekaart bij de Vlaamse Gemeenschap, maar er komt geen antwoord op.' Ook de Raad voor Kunstencentra stipt het probleem aan in de inleiding op zijn advies voor de periode 1997-2001. Terwijl één van de veelgehoorde kritieken op het decreet van de culturele centra is dat het een bakstenendecreet zou zijn, gaat het podiumkunstendecreet voorbij aan het feit dat theater tonen en maken niet kan zonder infrastructuur. Centra die intensief produceren en presenteren hebben zelfs nood aan twee parallelle structuren.

Produceren en presenteren

Tot voor kort was het Kaaitheater het enige kunstencentrum dat zijn presentatieopdracht hoofdzakelijk realiseerde met eigen producties, aangevuld met voorstellingen van artiesten die hun wortels hebben in het Kaaitheater. Van meet af aan organiseerde het Kaaitheater ook de tournees van zijn producties. Niet voor niets noemde het Kaaitheater zich stevast een 'kunstenaarscentrum'. De andere kunstencentra functioneerden als receptieve platforms waar jaarlijks één of meerdere voorstellingen ge(co)produceerd werden. In deze

situatie is nu verandering gekomen. Voor de subsidieperiode 1997-2001 diende het Nieuwpoorttheater een beleidsplan in waarin kunstenaars Johan Dehollander en Arne Sierens centraal staan. Kunstencentrum Limelight profileert zich vanaf dit seizoen expliciet als productiecentrum en geeft zijn receptieve werking door aan het nabijgelegen cultureel centrum de Kortrijkse Schouwburg.

Hoewel Limelight reeds in 1981 optrad als producent van twee projecten en nadien is blijven (co)produceren, situeerde dit producentchap zich altijd binnen een receptief denken, zo meldt het persdossier. De stap naar een productiehuis 'gaat gepaard met een mentaliteitswijziging, een herschikking van de artistieke budgetten, het afstoten van bepaalde delen van de receptieve werking, een grondige reorganisatie van het bedrijf, het aantrekken van technisch personeel voor creatie en van een coördinator voor de dagelijkse werking inclusief productiebegeleiding, een zoektocht naar een definitieve werkplaats, die inmiddels met het Kunstenaarshuis Tacktoeren wordt gefinaliseerd.' Willy Malysse: 'We stelden vast dat receptief en productief werken onverzoenlijk zijn. We zijn voorbij aan de gedachte dat je beide dingen goed kan doen.'

Ritme, mentaliteit, communicatie

'Het heeft veel te maken met een verschil in mentaliteit', zegt Willy Malysse. 'Het ene is het kortstondige verhaal van kopen en verkopen, of je dat nu wil of niet. Zelfs al werk je vanuit de ingesteldheid van de artiest en hoe hij met zijn werk bezig is. Produceren is eigenlijk een kindje kopen. Er is een soort zorg die heel anders is, die langduriger is, die vraagt om tijd, om aandacht, om ermee bezig zijn, zowel inhoudelijk als praktisch, opdat de artiest het gevoel zou hebben dat hij in optimale omstandigheden kan werken. En dat heeft ook te maken met in welk bed hij slaapt, of de patatjes warm zijn, of er drank is, of er niet permanent iemand binnen en buiten loopt in de zaal waar hij repeteert. Je moet natuurlijk programma's maken en zorgen dat er publiek is, maar ik heb het vooral over die gewone materiële kant, omdat die het meest onderschat wordt. Er is een gamma aan kleine materiële dingen die, als ze er niet zijn, een soort nervositeit in het productieproces veroorzaken. Wij trachten dat goed in te vullen. En dat kan je niet goed doen wanneer je intussen een receptief programma hebt lopen. Als de lichttechnicus aan de artiest moet zeggen dat hij twee dagen niet kan komen omdat hij in de zaal moet zijn voor een receptieve voorstelling bijvoorbeeld. De ritmes van een receptieve en een productionele werking zijn anders, maar